

Ялинка

Лариса Письменна

— Мій ведмедик! — сказала Галинка. — Не зачіпайте! І каченята теж мої.

Вона відштовхнула Світланку і забрала іграшки в свій фартушок. Ведмедика вона посадила в кутку на килимі, а каченят — навкруги. Потім принесла собі ще й ляльковий посуд.

А Світланка стала складати з Лесиком кубики. Галинці здалося, що складати кубики куди цікавіше, ніж бавитись одноокиим ведмедиком чи нудними каченятами. Вона покинула свої іграшки, надула губи й захникала:

— Хочу куби-и-ки-и!..

Але відібрати кубики Галинці не вдалося, бо Надія Іванівна звеліла покласти іграшки на місце і йти мити руки. А після сніданку вона роздала дітям по аркушику паперу та по новому червоному олівцю. І всі стали малювати червоні прапорці — такі, як бачили на демонстрації Першого травня.

Галинка теж малювала. Тільки вона прапорець намалювала круглий, а потім до нього прималювала чотири палички. Вийшов і не прапорець, і не чоловічок, а так — якийсь несхожик. Галинка розсердилась і почеркала Толикові, що сидів поруч, весь його аркушик. Толик заплакав і навіть не зумів розповісти Надії Іванівні, як його скривдила Галинка, бо був ще дуже маленький, найменший у групі.

Надвечір Світланчин брат Сашко приніс з лісу в картузі справжнього живого їжака і посадив його на столі під яблунею.

Всі збіглися дивитись. Їжак був такий кумедний — ніби сірий колючий клубочок. Надія Іванівна налила в блюдечко молока, і він, витягнувши довгу, хитру мордочку, став залюбки вечеряти.

— Мій! — побачивши їжака, закричала Галинка.—Мій їжачок! Нікому не дам! — і простягла до нього руки.

Але це був розумний їжак, а не який-небудь одноокий плющовий ведмедик. Він швидко втягнув мордочку і, сердито чмихнувши, підкинув угору колючу спинку.

— Поганий їжачисько! — вискнула Галинка і замахала підколотим пальчиком.

Вона заплакала, але її ніхто не став утішати. А Славик сказав:

— Ото не будь такою!